București, 17 Iulie 1945

Dragă Tanți,

Mai am câteva zile de stat în București și mi le petrec ca și pe celelalte dela Crăciun încoace, în redacție. Inainte mai aveam facultatea; acum am numai redacția. Mai ales cu noua înfățișare pe care a luat-o, se impune o atentă privire în toate direcțiile. Duminică și ieri am făcut regulă în sertare și'n dulapuri, luând hârtie cu hârtie și punându-le pe fiecare la locul lor. Cred că'n sertare, mai ales acelea dela masa lui Moș Nae, n'a mai fost umblat de când a venit el ca director, în 1937. Acuma toate sunt frumos aranjate. Așa-i la orice primenire.

Revista trece printr'un greu impas, datorită mai multor lucruri. Pe lângă celelalte pe care le știi sau le bănuiești, d-l Pascal mai pune și el condiții inacceptabile, de ne-a făcut să ne gândim la alegerea unui alt desenator. Ne trebuie o temeinică bărbăție ca să putem răzbi dincolo de strâmtorarea aceasta. Am credința însă că vom izbuti.

Am început, Tanți, a-ți vorbi despre lucruri ce se află în afară de mine, căci am o teamă neînțeleasă de a-ți pomeni de cele ce sunt în cugetul meu.

./.

Închipuieşte-ţi c'aş fi pe o bancă în Cişmigiu, aşa cum acum câteva săptămâni eram în fiecare după masă, cel puţin câte două ceasuri. Lume multă care râde şi vorbeşte tare, bărci pe lac, porumbei, copii şi răcoare. Pe o bancă - eu singur. Atâta lume în jur şi totuşi eu singur! Contrastul acesta producea în mine o tristeţe pe care în parte nu voiam şi nu vreau încă s'o înţeleg. Priveam înainte, în sus, în jos,- iar la urmă priveam în mine. Mă cufundam într'o stare de visări nostalgice. În asemenea caz nu mai reţineam din toate cele ce-mi treceau pe dinaintea ochilor, decât o singură imagine: a fetelor care se întorceau dela liceul „Carmen Sylva", ce se află în spatele Cişmigiului.

Să le vezi, Ţanţi, ce frumos arată în rochiile de culoarea cerului prea senin, peste care îmbracă un şorţ de o croială specială, fără mâneci şi despicat în părţi. În gât poartă o cruce legată cu panglică tricoloră. Păşeau sprinten prin faţa mea, cu tinereţea în ochi şi sănătatea în obraji.

Le priveam cu sentimentul ce-l ai în faţa zarzărilor nimsi de floare. Aş fi vrut să rămân în preajma lor, cum mereu vrei să rămâi alături de tot ce-i frumos.

Lângă mine banca era goală, cu o frunză pe ea, căzută prea devreme. Iar ele treceau, treceau înainte, cu ochii în toate părţile şi în viitor mai ales.

Îmi vei reproşa poate, Ţanţi, că sufăr de

inconsecvență. Nu mă apăr, că n'am nici o nevoie. Ți-am spus odată că la facultatea noastră se află multe fete frumoase. Nu zic nu; nu știu cum a venit vorba atunci. Dar frumusețea lor e făcută cu condeiul pe sprincene, cu puful pe obraz și cu rujul pe buze. Cele ce treceau prin fața mea în Cișmigiu trădau o altfel de frumusețe, de care ele nu se arătau, aproape, bucuroase, căci trebuiau s'o strângă'n chinzi: fileu, șorț, servietă; o frumusețe care nu avea însă nevoie de reclame cu surle, căci izbucnea singură cu fiecare pas călcat sprinten, cu fiecare vorbă ca lovirea unor pahare de cristal.

In fiecare din cele ce-mi treceau prin față te vedeam pe tine, Tanți! Aș fi vrut să te desprinzi dela brațul colegei cu care vorbeai atât de aprins și să te oprești o clipă pe banca atât de goală de lângă mine. M'aș fi grăbit să alung frunza moartă și de pe bancă și din mine...

Cred că aici trebuie căutată semnificația scrisului meu adresat ție. Gestul acestei chemări mute l-am întruchipat în fiecare rând. Dar dac'ai să mă întrebi de rezultat, n'am să-ți pot răspunde multe. Banca de lângă mine e tot goală, frunza tot moartă ca mai înainte. Intrevăd numai posibilitatea primenirii, a alungării singurătății. Dar se va împlini oare ea?

Iată o întrebare la care nu pot răspunde numai eu...

Gică